

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **M. Š.**
bytem O. 1732/16, Č. T.
zastoupený advokátkou JUDr. Denisou Wesselsovou
sídlem Karola Šliwky 129, Karviná - Fryštát

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4

**o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2014, č. j. 11776-5/2014-900000-304.4,
ve věci propadnutí vybraných výrobků a dopravního prostředku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Olomoucký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 9. 1. 2014, č. j. 469/2014-580000-12, jímž bylo podle ustanovení § 42d zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“) rozhodnuto o propadnutí 47 kartonů cigaret zn. CAMRI Classic Blend, neznačených tabákovou nálepkou, 6 kusů plastových nádob bez etiket o objemu 30 litrů s čirou kapalinou zapáchající po lihu, lihovost 85% (180 litrů) a osobního automobilu Škoda Superb, RZ X, VIN: X, které byly zajištěny žalobci dne 8. 10. 2013.

B) Obsah žaloby

2. Žalobce s rozhodnutím nesouhlasil a namítal, že:

a) nesouhlasí s ohodnocením motorového vozidla v částkách 99.000-120.000 Kč, neboť se domnívá, že hodnota vozidla se v době zajištění pohybovala nejméně kolem částky 150.000 Kč, a tedy je jeho hodnota v hrubém nepoměru k výpočtu spotřební daně již uhrazené ve výši 64.097 Kč. Žalovaný se řídil pouze volnou úvahou, pro niž neměl znalecký posudek ani jiný doklad, vychází tak z fikce a dle názoru žalobce účelově stanovil hodnotu vozidla tak, aby byla přiměřená vyměřené výši spotřební daně. Žalobce odmítl, že by vozidlo bylo speciálně upravováno pro převoz zboží. Opravy nebyly prováděny v autorizovaných servisech, ale tak, aby byla zajištěna funkčnost vozidla za co nejmenší cenu. Rovněž argument o tom, že se jednalo zřejmě o nějaký opakovaný přivýdělek, je zcela účelový, nebylo prokázáno opakované dopravování výrobků za účelem získání finančních výhod. Žalobce navrhl ke stanovení ceny vozidla zpracování znaleckého posudku;

b) byl za převoz vybraných výrobků bez řádných dokladů několikrát postižen, a to jednak propadnutím těchto výrobků, propadnutím jeho motorového vozidla, dále žalobce uhradil za tyto výrobky spotřební daň ve výši 41.040 Kč a 20.492 Kč a rovněž byl vystaven trestně právnímu postihu, kdy trestním příkazem Okresního soudu v Přerově ze dne 28. 5. 2014, sp. zn. X, byl uznán vinným přečinem zkrácení daně s uloženým trestem v trvání 7 měsíců s podmíněným odkladem na 18 měsíců. Žalobce se domnívá, že tak došlo k porušení zásady *ne bis in idem* ve smyslu čl. 4 protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

C) Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a uvedl, že se důrazně ohrazuje proti tvrzení žalobce, že hodnota automobilu byla stanovena „volnou úvahou“, „fikcí“ a že je „účelová“. Nesouhlasí s vypracováním posudku, neboť jednak toto žalobce nenavrhoval ve správním řízení a dále se žalovaný domnívá, že hodnota automobilu byla žalovaným zjištěna v dostatečné míře potřebné pro vydání rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že hodnota automobilu byla určena v rozpětí cen, uvedených v internetových prezentacích prodejců aut dle konkrétních údajů, týkajících se automobilu žalobce a tudíž nelze hovořit o nějaké „volné úvaze“. Hodnota zajištěného automobilu se pohybovala v částkách 99.000 Kč až 119.000 Kč, nedosahovala tedy ani dvojnásobku výše spotřební daně, která měla být vyměřena z vybraných výrobků, které byly zajištěny a v tomto nebylo možné a ani nelze spatřovat „zjevný nepoměr“. Navíc v protokolu o zajištění, na který úřední záznam, jenž byl sepsán celním úřadem o hodnocení okolností rozhodných pro možné uvolnění zajištěného vozidla, odkazuje, jsou uvedena poškození vozidla žalobce. Nabídky, o kterých

se úřední záznam zmiňuje, zohledňují veškeré parametry, uvedené v 1. odstavci bodu 3, str. 2 úředního záznamu (tj. tovární značku vozidla, obchodní označení, zdvihový objem, palivo, max. výkon, počet ujetých km, rok výroby) – nepřihlížejí ani k poškozením vozidla žalobce, které by měly za následek snížení ceny (škrábance, prasklý lak a nárazník, rez, promáčkliny). Rovněž tyto nabídky nezohledňují žalobcem provedenou úpravu vozidla, která byla pravděpodobně provedena za účelem převozu vybraných výrobků (viz „foto upravené pérování“). Tudíž vzhledem ke shora uvedeným vadám a úpravě lze reálně očekávat, že automobil žalobce by byl prodejný ještě za nižší částku, než je uvedeno výše, a tedy by se jednalo o rozdíl ani ne ve výši 1,5 násobku. V dané věci je třeba rovněž přihlídnout k tomu, že žalobce v již zmíněném protokolu o zajištění uvedl a stvrdil svým podpisem, že vybrané výrobky „veze do Rakouska do Vídně, chtěl si tímto způsobem přivydělat, ve Vídni ho měla vyzvednout jemu neznámá osoba“ – tedy, že jeho jednání bylo úmyslné a úpravu vozidla tak prováděl zcela vědomě za účelem převozu vybraných výrobků a následného „přivýdělku“. Rovněž to, že si žalobce „chtěl přivydělat“, jsou jeho vlastní slova (viz protokol o zajištění č. j. 53893/2013-580000-72), nikoli tvrzení žalovaného.

K žalobnímu bodu b) žalovaný uvedl, že žalobce směšuje dohromady vyměření spotřební daně z lihu a z tabákových výrobků s trestním řízením a s řízením o zajištěných vybraných výrobcích a dopravního prostředku. To, že byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců s podmíněným odkladem na 18 měsíců za spáchání přečinu zkrácení daně však neznamená, jak se žalobce domnívá, že „tím je vyřešeno vše“. Žalobci stále svědčila povinnost uhradit spotřební daň z lihu a z tabákových výrobků a stejně tak vzhledem k tomu, že porušil povinnost, stanovenou v zákoně o spotřebních daních, bylo potřeba rozhodnout o dalším osudu automobilu.

D) Předchozí rozhodování ve věci

4. Krajský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 18. 4. 2016, č. j. 65 Af 36/2014-38, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť shledal námitku žalobce napadající porušení zásady *ne bis in idem* důvodnou. Označený rozsudek krajského soudu byl však zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 5 Afs 104/2016-31, který nabyl právní moci dne 8. 8. 2018. Současně Nejvyšší správní soud vrátil věc Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že závěr krajského soudu nebyl správný, neboť v případě žalobce nebyla zásada *ne bis in idem* porušena. V dalším řízení je krajský soud vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku, přičemž jej Nejvyšší správní soud zavázal k tomu, aby se vypořádal s veškerými námitkami uplatněnými v žalobě, zejména s námitkou nesprávně stanovené hodnoty propadnutého osobního automobilu a jejím zjevným nepoměrem k výši doměřené daně.

E) Posouzení věci krajským soudem v dalším řízení

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s. rozhodoval bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili.

6. K žalobní námitce b) krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, jenž se touto námitkou ve svém rozhodnutí ze dne 17. 7. 2018, č. j. 5 Afs 104/2016-31 podrobně zabýval, a které jsou v této věci v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. závazné. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že: „[58] Ačkoliv tedy v nyní projednávané věci došlo k uložení dvou sankcí v různých řízeních (bis) za totéž (idem) protiprávní jednání žalobce, je zřejmé, že sledovaly komplementární (vzájemně se doplňující) cíle, neboť postihovaly jiné aspekty posuzovaného jednání žalobce. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výše popsaná logická provázanost kumulativně vedených (správního, resp. daňového a trestního) řízení, povaha věcí, jež mohou být stiženy sankcí či trestem propadnutí dotčených věcí, a vázanost orgánů veřejné moci pravomocnými rozhodnutími jiných orgánů svědčí o dodržení zásad proporcionality a komplementarity v rámci dotčené právní úpravy. Z výše citovaných ustanovení dostatečným a určitým způsobem vyplývá, za jakých okolností může dojít ke kumulaci uvedených řízení a uložení předmětných sankcí. Žalobce si byl (resp. měl být) vědom rizika, že jeho nedovolené jednání může mít následky dle trestních a daňových předpisů a uvedené riziko nesl zcela dobrovolně. Naopak pro žalobce nemohlo být překvapivé, že správce daně a orgány činné v trestním řízení zahájili příslušná řízení, přičemž rozhodnutím o propadnutí výše popsaných zajištěných výrobků a dopravního prostředku bylo zákonem způsobem zabráněno (ať již v daném okamžiku či pro futuro) dalšímu protiprávnímu jednání žalobce. Nejvyšší správní soud tak v projednávané věci shledal naplnění všech kritérií rozsudku *Menci*.

[59] Postup správce daně v nyní projednávané věci neodporuje ani zobecněným požadavkům na dodržení zásady ne bis in idem, které vycházejí z výše citovaných rozsudků ESLP (zejm. A a B v. Norsko a J. a ostatní v. Island). Trestní řízení, v němž byl žalobce uznán vinným a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody trestním příkazem ze dne 28. 5. 2014, a rozhodnutí správce daně ze dne 9. 1. 2014, potvrzené rozhodnutím stěžovatele ze dne 25. 7. 2014, stejně jako řízení jim předcházející mají zjevnou časovou a věcnou souvislost, jak plyne z výše uvedeného posouzení. Řízení sledovala odlišný, resp. vzájemně se doplňující účel, byla pro žalobce právně i fakticky předvídatelným důsledkem jeho protiprávního jednání, propadnutí zajištěných výrobků a dopravního prostředku bylo uloženo toliko podle zákona o spotřebních daních a kumulace uvedené daňové sankce s podmíněným trestem odnětí svobody dle trestních předpisů se v daném případě nejvíce nepřiměřená (s výhradou dosud neprovedeného posouzení žalobní námitky nesprávně stanovené hodnoty osobního automobilu a její přiměřenosti ve vztahu k doměřené dani ve smyslu § 42c odst. 2 zákona o spotřebních daních[...]).“ Žalobní námitka b) je tak nedůvodná.

7. O žalobní námitce a) krajský soud uvážil následovně.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 8. 10. 2013 bylo zastaveno pracovníky celního úřadu na odstavné ploše za obcí Polom na silnici I/48 ve směru na Olomouc osobní vozidlo Škoda Superb, RZ: X, které řídil žalobce. Kontrolou bylo zjištěno, že v zavazadlovém prostoru se nachází celkem 180 litrů tekutiny lihového aroma a 9.400 kusů cigaret zn. CAMRI Classic Blend bez tabákových nálepek. Žalobce byl vyzván k předložení dokladu prokazujícího zdanění těchto výrobků nebo jejich oprávněného nabytí bez daně podle ustanovení § 5 a 6 zákona o spotřebních daních. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce žádnou ze zákonem požadovaných skutečností neprokázal, rozhodl celní úřad o zajištění vybraných výrobků. Současně bylo zajištěno i vozidlo, v němž byly vybrané výrobky

přepřavovány. Celní úřad následně stanovil výši spotřební daně u cigaret na částku 20.492 Kč, u lihovin na částku 43.605 Kč a hodnotu předmětného zajištěného vozidla na částku 105.000 Kč, když vyšel z jeho současného faktického stavu (viz popis poškození vozidla dle protokolu o zajištění vozidla) za použití veřejně dostupných údajů zveřejněných prostřednictvím internetu, kde se nabídky pohybovaly v rozpětí 99.000 až 119.000 Kč. O tomto posouzení a vyhodnocení okolností rozhodných pro možné uvolnění zajištěného vozidla sepsal úřední záznam č. 365/2014-580000-12 ze dne 2. 1. 2014. Součástí úředního záznamu je protokol o zajištění dopravního prostředku ze dne 8. 10. 2013, v němž je přesný popis vozidla včetně popisu poškození vozidla žalobce. Nabídky, o kterých se úřední záznam zmiňuje, zohledňují parametry: tovární značku vozidla, obchodní označení, zdvihový objem, palivo, max. výkon, počet ujetých km, rok výroby, datum první registrace vozidla. Žalobce ani následně nedoložil požadované doklady, celní úřad tak dne 9. 1. 2014 rozhodl o propadnutí vybraných výrobků a vozidla. Proti výroku o propadnutí vozidla se žalobce odvolal s odůvodněním, že dle jeho názoru má vozidlo hodnotu kolem 150.000 Kč a dle jeho názoru se jedná o zcela evidentní nepoměr mezi předpokládanou výší vyměřené spotřební daně a hodnotou vozidla. Žalobce dne 3. 3. 2014 uhradil vyměřenou spotřební daň. Následně byl žalobce seznámen s názorem žalovaného, neboť žalovaný byl toho názoru, že nebylo zřejmé, z čeho celní úřad vycházel při stanovení ceny automobilu, a vyzval žalobce k vyjádření se. Žalobce se k tomuto dne 24. 6. 2014 vyjádřil tak, že se závěry žalovaného ohledně stanovené hodnoty vozidla nesouhlasí. Dále uvedl, že zaplatil daň i sankci, propadlo mu veškeré zajištěné zboží, a dále byl potrestán Okresním soudem v Přerově, kdy za přečin zkrácení daně mu byl uložen trest v trvání sedmi měsíců s podmíněným odkladem 18 měsíců a domnívá se, že již byl potrestán dostatečně. Dne 25. 7. 2014 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

9. Podle ustanovení § 42c odst. 2 zákona o spotřebních daních správce daně může rozhodnout o uvolnění dopravního prostředku, je-li hodnota dopravního prostředku ve zjevném nepoměru k výši daně, která měla být vyměřena z vybraných výrobků, které byly zajištěny.
10. Správní orgán má v případě rozhodování o uvolnění zajištěného dopravního prostředku ve smyslu ustanovení § 42c odst. 2 zákona o spotřebních daních možnost správního uvážení. Správní uvážení v tomto případě spočívá toliko v posouzení, zda hodnota dopravního prostředku není ve zjevném nepoměru s výší daně, která měla být z vybraných výrobků vyměřena. Správce daně nemůže zohlednit žádné jiné okolnosti případu.
11. Hodnota vozidla byla celním úřadem dle úředního záznamu ze dne 2. 1. 2014 zjištěna na základě nabídek internetových prodejců vozidel shodujících se s parametry vozidla žalobce, a to shodné tovární značky vozidla, obchodního označení, zdvihového objemu, paliva, maximálního výkonu, počtu ujetých km, roku výroby a data první registrace vozidla, v rozpětí 99.000 Kč až 119.000 Kč, s ohledem na faktický stav byla hodnota vozidla celním úřadem stanovena na částku 105.000 Kč. Žalovaný při své úvaze vycházel z celním úřadem zjištěného rozpětí hodnoty vozidla ve výši 99.000 Kč až 119.000 Kč, k čemuž ve svém rozhodnutí uvedl, že hodnota vozidla nedosahuje ani výše dvojnásobku výše spotřební daně a že vzhledem ke zjištěným poškozením vozidla a jeho úpravě by bylo reálné očekávat, že vozidlo žalobce by bylo prodejné ještě za nižší částku a jednalo by se o rozdíl ani ne ve výši 1,5 násobku. Takovýto postup správních orgánů, kdy zjištění hodnoty

vozidla je nutné k poměření jeho hodnoty s výší stanovené daně (nikoli např. k rozhodnutí o náhradě škody), nelze považovat za účelový či za fikci, jak se domnívá žalobce, nebylo tedy nutné vyhotovovat znalecký posudek na zjištění přesné hodnoty vozidla, neboť správní orgány pro svoji úvahu zajistily dostatečné podklady.

12. Krajský soud zdůrazňuje, že pro rozhodnutí o uvolnění zajištěného dopravního prostředku musí být zjištěný nepoměr mezi jeho hodnotou a výší daně zjevný, nestačí nepoměr samý. Zjevné je to, co je jasné, očividné a nepochybné, a proto musí jít o vzájemný výrazně hrubý nepoměr. Krajský soud má za to, že při výši spotřební daně 64.097 Kč a hodnotě dopravního prostředku 119.000 Kč, kdy výše daně činí 54% hodnoty vozidla, nelze hovořit o zjevném nepoměru. O zjevný nepoměr by se tak jednalo tehdy, pokud by byl poměr mezi hodnotami zcela nepřiměřený, lišící se v řádech.
13. Krajský soud je toho názoru, že ani v případě hodnoty vozidla tvrzené žalobcem, tj. 150.000 Kč, by se nejednalo o zjevný nepoměr, neboť stále by hodnota vozidla nedosahovala ani trojnásobku vyměřené daně. Žalobce sám tak nepředkládá soudu tvrzení, která by svědčila o tom, že se v jeho případě o zjevný nepoměr jedná, natož aby je prokazoval. Rovněž ve správním řízení žalobce zůstal toliko u nesouhlasu s hodnotou vozidla stanovenou celním úřadem, svá tvrzení ničím neprokazoval.
14. Pro úplnost krajský soud dodává, že v souladu s tím, co uvedl výše v odst. 10, tvrzení o opakovaném dopravování výrobků za účelem získání finančních hodnot nemělo a ani nemohlo mít vliv na závěr žalovaného o propadnutí žalobcova dopravního prostředku.
15. Žalobní bod a) byl soudem shledán rovněž nedůvodným.

F) Závěr a náklady řízení

16. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 19. září 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

